

TIZENKETTEDIK FEJEZET

DÉL-AFRIKA, 2008.

Már az indulásunk nagyon kalandos volt. Mivel télen nem szeretek nagyon kocsikázni meg utazni, kijelentettem:

– Én egyenesen Budapestről megyek Johannesburgba, nem érdekel, ha egy picit drágább a jegy.

Koló egyből rám kontrázott:

– Milyen sztárallűr ez, mit szórakozol! Én repülök a többiekkel Bécsből.

Befűztem Robit is, hogy tartson velem.

Majd eljött az idő, a repülőjegyek megvásárlásánál pedig már Koló is azt mondta, hogy inkább csatlakozik hozzánk, menjünk hárman együtt. A többiek kimentek autóval Bécsbe, onnan Madridba, és ott vártak ránk. Mi meg itthonról elindultunk, jó volt a társaság és a hangulat.

Megérkeztünk Madridba, ahol kipakoltatták megint a cuccainkat ellenőrzésre, Koló mögöttem volt, én már cuccoltam vissza, amikor hallottam, hogy kéri:

– Legyen szíves, nyissa ki a laptop táskáját.

Hirtelen elsápadt, majd felkiáltott:

– Bazd meg, a laptopom!

Nem találta, aztán hirtelen rájött, Budapestén is kivette, és nem rakta vissza. Elkezdtem szakadni a röhögéstől, Robi erre megkérdezte:

– Mi van?

– Mi lenne, hülye Koló elhagyta a laptopját – mondtam.

Na, ez csak azért érdekes, mert Koló nagyon figyelmes és precíz volt, a trehányság rám volt jellemző, e miatt állandóan beszólt nekem és cikizett. Mindig azzal zrikált, alig várja már, hogy elmesélje a hülyeségeimet Hütiéknek. Igen ám, de most fordult a kocka, ő szívott, én meg csak röhögtem. Már kínjában ő is elkezdett nevetni, én előre küldtem egy sms-t a többieknek, hogy ők is mulassanak egy kicsit.

Szerencsénk volt, mert az egyik kenus srác apukája a reptéren dolgozik, és megkereste a laptopot Budapesten. Koló apukája ment be érte, de nekem ez elégtétel volt.

Aztán találkoztunk a többiekkel, simán megérkeztünk Johannesburgba. Onnan még repülővel elmentünk Durban-be, utána autóval még 150 kilométer délre le, a partra. Természetesen semmilyen csomagunk nem jött meg, se a lapátok, se a cuccaink, ahogy ez lenni szokott.

Másnap mindenki egy szál alsónadrágban húzódkodott vagy bodyzott, mert ugye semmit sem tudtunk csinálni csomagjaink hiányában. Nincs lapát, nincs cucc, csak a bénázás. Telefonáltunk a repülőtérre, persze még mindig semmi, aztán a következő nap kezdődött minden előlről húzódkodás, body stb., majd újabb telefon.

– Na, valami végre megjött – örültünk mindannyian.

Edvin és én azonnal beültünk az autóba, 150 kilométert kocsikáztunk fel. Odaértünk a repülőtérre, öt csomag meglett, öt viszont hiányzott, a lapátok még sehol. Koló és az én holmijaim megjöttek, Robié és Edviné egyáltalán nem.

Edvin azonnal kölcsönkért egy pólót Kolótól:

- Add már oda azt a fehéret!
- Rendben, de nagyon vigyázz rá!

Edvinnek annyira sikerült rá vigyáznia, hogy leöntötte vörösborral, és e miatt Koló tiszta ideg lett.

- Tönkretetted a legjobb pólómat!
- Ne szórakozz már, ez egy régi vacak!

– Nem, ez a kedvencem – jött elő megint Koló babonája.

Koló addig csesztette nap mint nap, hogy végül kézzel ki-mosta, és visszaadta neki.

Közben ment a bénázás tovább, és a következő nap újra telefonáltunk, újabb csomagok érkeztek. Megint kocsiba be, és indulás értük. Amikor megérkeztünk, szomorúan konstatáltuk, hogy a lapátok még mindig sehol. Tehát ott tartottunk, hogy mindenkinek megvolt a táskája, de még mindig nem volt mivel edzeni, így az egyik alkalommal úgy döntöttünk, felmegyünk egy szép kilátóhoz. Koló amúgy is szeretett túrázni, természetes volt, hogy velünk tart. Mentünk az erdei ösvényen, amikor felszisszent.

– Hú, valami megcsípett.

Mindannyiunkkal megnézte, de nem láttunk semmit. Baromira fájt neki, gyanítottuk, hogy biztos darázs.

– Mi van, ha mérges darazsak? – kezdte szokásos aggodalmát.

– Ne hülyéskedj már – mondtuk, de ő csak hajtotta.

– Tuti, valami baj lesz.

Addig hergelte magát, amíg végül felhívta a helyiek közül Almát – nem is értettem, erre a sétára minek is hozott magával mobilt –, aki megnyugtatta, hogy itt nincsenek mérges darazsak. Mégis ötlépésenként meg kellett állnunk, és mindig megkért valakit, hogy nézze meg, nem lett-e nagyobb. Persze nem lett.

Eltelt közben négy egész nap, és még nem szálltunk vízre. Mindenki elkezdett idegeskedni, mert nem tudtunk dolgozni. Kolóban fel is merült, hogy haza kellene menni, és elkezdett a gondolattal játszani:

– Otthon sokkal jobb és kényelmesebb, Andi is ott van – és már bele is élte magát.

Robival is elkezdett erről beszélgetni, aki szintén nem szeretett

utazni, ráadásul el is tiltották az orvosok a repüléstől, de miattunk mindig eljött. És láttuk, hogy Robi is hajlana a hazamenetelre.

Mivel én éppen facér voltam, nekem kifejezetten jólesett, hogy itt lehetek, és ebben az idilli környezetben meditálhatok, és készülhetek mentálisan is. A többiek sokszor elmentek kirándulni, én általában nem tartottam velük, élveztem, hogy kint szakad az eső, áramlik be a vadon hús illata a szobában uralgó nagy hőségbe, a ventilátor ritmusos, kattogó zaja szinte alfa-állapotba bódított egy nagyon kényelmes bőrkanapén. Az egész olyan volt, mint a paradicsom, de ők be voltak zsongva, jóllehet nem beszéltek róla.

Mi elkezdtünk Edvinnel agyalni:

– Hol lehetnek a lapátok?

– Lehet, hogy fel kellene menni egészen Johannesburgig? – kérdeztem.

Eldöntöttük, hogy beszélünk Robival, aki az előző este a vacsoránál már előterjesztette, mi legyen:

– Ha nem érkezik meg a lapát vasárnapig, akkor hétfőn elintézzük a repülőjegyet, és hazamegyünk.

– Oké – mondtam –, de mindenkinek van otthon tartalék-lapátja. Gyorspostával ki is küldethetjük, az is négy nap, annyi majdnem mint az utazás és a megszervezése.

Ezt azonban Kolóék nem díjazták, látszott, hogy haza akar-nak menni. Én továbbra is fűztem őket, hogy mi Edvinnel el-megyünk Johannesburgba, végül nagy nehezen belementek, de láttam a Kolón, zavarja a lehetőség, hogy előkerülhet a lapát.

Elindultunk. Az út 900 kilométer volt, a repülőtéren két és fél órán át kérdezősködtünk, már majdnem feladtuk, mikor egy dolgozó hallotta, ahogy egy hölgynek magyarázzuk, mit keres-sünk, és félbeszakítva minket odavetette:

– Van egy doboz, ami napok óta ott áll a csomagkiadó ki-járatánál.

– Ezt nem hiszem el – kiabáltuk egyszerre mind a ketten, és rohantunk oda.

Mondanom sem kell, hogy ott volt. Röhögtünk örömkömben, és azonnal elhoztuk. Igen ám, de hárman – Edvin, én és a doboz – nem fértünk be a kocsiba.

– Edward, itt egy repülőtér, egyik repül, másik vezet. Kő, papír, olló – mondtam.

De Edvinnek nem volt kedve repülni:

– Menjél inkább te!

– Biztos?

– Aha.

Becsoszogtam papucsban, és vettem egy jegyet.

Semmi térképünk, GPS-ünk nem volt, így már az is csodaszámba ment, hogy idáig eljutottunk. Edvin viszont bevállalta, hogy Durban-ig elmegy kocsival, ami 750 kilométer, keresztül-hajt a sivatagon, és végül ott találkoztunk. Én már öt órája ott voltam, amikor ő is megérkezett. Onnan én vezettem, ő meg beprézelte magát. Mire hazaértünk, a többiek az afrikai borok hatására már elég őszinte állapotban tudták kinyilvánítani hálájukat.

Koló egyáltalán nem örült. Aztán kitalálta, hogy nem jó a hajó, aztán meg, hogy nem jó a víz, és a végére nagyon összevesztünk. Öreg volt már, és sok volt neki, hogy alkalmazkodjon, Robival is összekaptak. Nem értettem az egészet, pont ő csinálja, aki minden körülmények között edzett.

Szóltam Robinak, hogy szerintem biztos haza akar menni. Robi nagyon elkeseredett.

Én valahol megértettem Kolót, ráadásul nem szólhattam egy szót sem, mert pont egy éve Brazíliában én is besokalltam, és hamarabb eljöttem. Leültünk Kolóval négy szemközt beszélgetni, láttam rajta, hogy nem akar maradni, csak nem meri kimondani. Értettem, mit érez:

– Menj haza – javasoltam. – Tudom, mit élsz át! Otthon folytatod a munkát, én meg itt.

– Komolyan gondolod?

– Persze.

Nagyon csodálkozott, hogy ennyire megértem.

– Ha így elhatároztad, menj oda a Robihoz, és beszélj meg vele.

– De mit mondjak neki? – kérdezte.

– Semmi mást, csak az őszintét. Szerintem biztos meg fogja érteni, annak ellenére, hogy rosszul fog neki esni, hiszen pont miattunk jött ki, pedig nem utazhatna.

Na mindegy, Koló bejelentette, hogy elmegy, így kivittük a repülőtérré, és hazament. Mi ott maradtunk, aztán hétvégenként felhívtuk, mikor már nem voltunk annyira szomjasak, és cikiztük. Még két hétig kint voltunk, én nagyon élveztem.

Utána sokat beszélgettünk, hogy Koló miért mehetett haza. Mindannyian úgy gondoltuk, fáradt már ennyi év utazás és edzés után, nem volt már kedve ezekhez a nagy túrákhoz. Robi is megkönnyebbült, mert valahol ő is megértette, bár tényleg sokat kellett erről győzködnünk.

Egyedül Gyökszi készült itthon a hidegben, és nagyon meglepődött, amikor meglátta a csónakházban Kolót.

– Hát te?

– Jöttem edzeni.

– Nem Dél-Afrikában kellene lenned?!

– De igen, csakhogy hazajöttem, mert nem volt jó a hajó, meg egyébként is, jobb nekem a megszokott környezetbe.

– Akkor most mi lesz?

– Hogyhogy mi? Edzek veled.

– De én hosszúkat megyek. Nem baj?

– Dehogyan. Nekem az pont jó.

Míg mi kint készültünk, jó hangulatban teltek itthon az edzések.

Koló örült, hogy nem egyedül kenuzott, Gyökszivel minden délelőtt és délután vízre szálltak, Rómi meg ment mellettük motorcsónakkal, és mérte az időt. Az egyik alkalommal óriási pelyhekben hullott a hó.

– A mait kihagyjuk, ugye? – kérdezte Gyökszi.

– Dehogy hagyjuk, rajta, induljunk!

És rábeszélte Gyökszit, hogy a szakadó hóban is menjenek ki. És még ebben is igaza lett. Alig egy kilométert eveztek felfelé, a hó elállt, a nap pedig kisütött, majdnem úgy, mint Afrikában.

Koló érezte, hogy fizikailag és mentálisan már egy teljesen más síkon kell dolgoznia. Ennyi idősen már minden nehezebb, ő maga is tudta, hányszor volt nyűgös, nem volt kedve az egészhez. Nekem képes volt ezt beismerni, és beszélni erről, de szerintem magával soha nem tisztázta le ezt a kérdést legbelül.

Rómi fogalmazta meg jól:

– Koló valahol mindig gyerek maradt, és mindig fiatalos.

Kiss Gyurival is sokat beszélgettek arról, nehezen tudja feldolgozni, hogy az aktív sportéletnek hamarosan vége szakad, néha úgy érezte, mintha mókuskerékbe került volna, a rosszullete még jobban fluszáta, így még nehezebb volt feldolgozni az egyébként is kemény edzésmunkát. Egyik hatott a másikra. Sokat panaszkodott például, hogy mennyire fájnak az ízületei, és ez még rosszabb, ha kihagy egy vagy több napot, ezért járt le vasárnaponként is edzeni, de már évek óta. Így számára nem szakadt meg a munka, mindezt azért tette, hogy hétfőn ne legyenek problémák, és az utána következő egész hét is gördülékenyen tudjon lefolyni.

Leültünk itthon beszélgetni hármásban, hiszen közeledett az olimpia. Mindenki őszintén elmondta a problémáit a másinak, Koló jó fej volt.

– Én nem változtatok semmiben – közölte. – A habitusom

ilyen, ez bevált az évek alatt, és az eredmények is ezt mutatják. Ki tudja, ha változtatok, lehet, hogy nem lesz szerencsém, és nem jönnek a sikerek.

Ezzel a kijelentésével nekünk igazán nem okozott nagy meglepetést, arra viszont jó volt, hogy kibeszéltük a dolgokat, és mindenki tisztába került azzal, hogy mire számíthat a másikkal kapcsolatban. Ez azért volt fontos, mert az olimpia előtti utolsó felkészülési szakasz következett.

Megnyugodtunk mindannyian, elkezdődtek az edzések itthon, és mindenki jobban figyelt a másikra. Jól alakult minden, és éreztük, jó úton haladunk.